

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata XIII

Bibig ng Bundok ~ Abril, 1351

~Sa labas ng Mountain Mouth, ang mga maningning na burol ng Auvergne ay nakalantad sa ilalim ng isang kurtina

ng mga bituin at ang hanging kanluran ay mainit, umiihip nang malakas at matatag. Tulad ng mga multo na walang patutunguhan, ang mga umiikot na demonyong alikabok ay pumailanlang at sumisid sa hindi pantay na lupain. Kumislap ang silangang abot-tanaw, ang kidlat ay lalong lumiliwanag sa gitna ng isang paparating na bagyo. Ang langit ay dumagundong, ang malalayong kulog ay humahalo habang walang katapusang pag-ugong ng kettledrum. Ang harapan ng bagyo ay napakalaki; ito ay isang kumot na nakuryente, na yumayakap sa kurba ng lupa, nilalamon ang langit. Ang papalapit na bagyo ay isang umiikot na supercell, dinurog hanggang sa maging perpekto sa ilalim ng mga pambihirang presyon ng klima; kaya—*isang siksik na hinubog na halimaw sa langit.*

Bumaliktad ang hangin, malakas, malamig, at mula sa silangan. Kumalat ang mga kumikinang na sanga sa kalangitan, ang higanteng asul na mga ugat ng isang marangal na hari ng bagyo. Kumikinang ang mga nasasabik na ulap. nakakatakot na berde habang ang harapan ay sumusugod dala ang malalakas na hangin, nakasisilaw na mga baluktot na haligi, at nakabibinging mga pagsabog. Biglang nahati ang langit upang maghatid ng mga patak ng ulan na parang mga pader na salamin. Bumuhos ang malakas na agos ng tubig pababa sa mga burol, binaha ang marami

mga lambak na may matinding galit na marahil si Noe lamang ang nakakaalam. Umuulan ng yelo, nabasag sa ibabaw ng mga malalaking bato habang ang mga lawa ng lambak ay nagulo sa ilalim ng walang humpay na pag-ulan ng mga graniso.

Sa pinakatimog na gilid ng lambak ng mga bato, sa ibabaw ng isang mabatong tagaytay at laban sa dumadaang likuran ng isang makinang na kidlat, naroon ang matayog na anino ng isang napakalaking kabalyero, lahat ay apatnapu't limang talampakan ang taas. Nakabalot sa baluti na kasingitim ng alkitran, ang Higante may hawak na mahabang espada na, mula dulo hanggang hawakan, ay mas mahaba kaysa sa taas ng isang tao. At sa isang malawak na ulos, na marahil ay tila humahati sa mga ulap, itinulak ng Higante ang kanyang espada patungo sa langit, sumisigaw sa isang malalim at kakaibang sabay-sabay na boses, na parang maraming higanteng lalaki ang sabay-sabay na nagsasalita; "*Mors ad vitam—Eljo! Halika!*" Sa isang lilang kislap, tinamaan ng kidlat ang espada at ang anino ay sumabog sa kawalan. Gayunpaman, nagpatuloy ang kaguluhan ng ambon : tumaas ang hangin at bumagsak ang graniso habang ang ulan ay humahampas nang pabalik-balik.

Kung saan dating nakatayo ang anino, isang paikot-ikot at paikot-ikot na bagyo ang bumaba mula sa kalangitan, lumaki at naging isang bangungot na kulay itim, at gumala pahilaga pataas sa likurang pader ng bagyo. Sa kabuuan, ang umiikot na dilim ay may taas na tatlong milya habang nag-uutos ng hindi bababa sa isang-kapat na milya ng lupa. Tila Daliri ng Diyos, ang haligi ay naghalughog ng isang makintab na linya sa buong mundo at, tulad ng matabang insektong sumusuri sa lupa, ang mga kidlat ay dumaloy, humampas, at sumuka mula sa kalawakan.

Sa kabuuan, ang matamlay na haligi ay umangat at pumipilipit, inihahagis ang sarili palabas na parang isang paliko-likong matandang lalaki na nakahawak sa isang patpat.

Bumagsak ang ulan. Humampas ang malalakas na hangin habang ang umiikot na Higante ay naglalakad patungo sa Mountain Mouth. Gumugulong ang mga bato pababa sa tagaytay. Umangat ang haligi sa tuktok ng bundok ng burol at itinanim ang makapal nitong paa sa loob ng lambak, sabay-sabay na inaararo ang sinapupunan ng bundok na, sa kaibuturan, ay naglalaman ng isang nakahigang estatwa na may guano at nakahawak sa isang lumang supot na gawa sa balat ng kambing sa dibdib nito—ang mabatong labi ng isang Grotesque—isang natakot na Eljo—na hinatulan ng sikat ng araw. Sa ekspresyon, ang kanyang bibig ay nakanganga sa isang nagyeyelong sigaw at ang kanyang mga matang patay ay nakatitig sa kisame ng kuweba na natatakpan ng isang umiikot na baliktad na dagat ng nanginginig na mga paniki. Sa paligid niya, ang kanyang punit-punit na maruming damit ay humahampas at sumisilip sa hangin sa ilalim ng lupa na parang isang sumusugod na bandila ng digmaan.

Simula nang mamatay ang Eljo, nakakulong ito sa marahil isang kakaibang lugar na mas kilala bilang rehiyon ng '*Kawalan.*' Ang Kawalan ay isang walang hanggang kawalan ng laman na limbo para sa mga nilalang na hindi tao—para sa mga nabubuhay na bagay na hindi karapat-dapat sa isang banal na karanasan. Doon nagpupunta ang mga paniki, ibon, at bubuyog kapag sila ay pumanaw. Ang Kawalan ay isang maalikabok na atik ng Paglikha, puno ng mga alaala ng mga kapus-palad sa Buhay. Ito marahil ang pinakamataas na..

hukay ng Walang Hanggan, karapat-dapat sa langaw na hinampas, sa isdang nalambat, o sa kinatay na kordero. Sa kabuuan, ang *Kaharian ng Kawalang-hanggan* ay isa ring buhay na parang uwak para sa mga nilalang na tila isinumpa sa walang hanggang kawalan dahil sa kawalan ng kaluluwa. Ito lamang ang Kahariang ito, na minana ng mga Eljo simula noon.

Gayunpaman, dala ang hanging may di-masukat na bilis at matinding bangis, humampas ang buhawi sa gilid ng burol at sumigaw ang Mountain Mouth, lubusang sinalakay ng isang magaspang na pader ng umiikot na buhangin, mga bato, at mga bahagi ng puno. Sumabog ang mga labi sa mukha nito, dinurog ang mga katangian nito—ginagawa itong makinis. Sa itaas at mataas sa kalangitan, milyun-milyong mga rehiyon na may karga ang nagliyab sa loob ng mga pumipilipit na ulap, nagdurugtong at nag-iipon upang magbunga ng libu-libong kumikinang at pababang mga sanga, habang nagtatagpo rin bilang ilang makapal na magkakatabing mga bolt. Nagsanib-puwersa rin ang mga ito upang bumuo ng isang napakalaking haligi na maaaring mag-alis ng lahat ng puwersa mula sa kalangitan.

BOOM! Parang isang nagnangalit na sibat ng Diyos, ang makinang na agos ay humampas sa lupa at winasak ang tuktok ng Mountain Mouth, at pinasabog ang tuktok nito nang may tindi upang tumagos sa bundok at basagin ang mas malalalim na bahagi nito. Sa loob ng kweba, ang mga bahagi ng bubong ay kumawala . Isang karagatan ng mga paniki ang bumagsak mula sa gumuguhong kisame at ang mga bato at alikabok ay umulan sa estatwa ni Eljo, ibinaon ang mga binti nito at tinatakpan ang bag na katad na nakasabit sa dibdib nito. Dahil sa malakas na hangin, ang panloob na kuweba ay natunaw at naging kumukulung gulo habang, sa labas, ang napakalaking vortex ay humihila ng halos ikatlong bahagi ng mga paniki palabas ng kanilang kanlungan sa yungib at nilamon sila, dinurog sila patungo sa *Kaharian ng Kawalang-hanggan*.

Ang buhawi ay naglakad palayo sa Mountain Mouth ngunit itinaas lamang ang matabang paa nito palabas ng lambak at umakyat sa madilim na kalangitan kung saan ito nagmula. Sa huli, ang hangin umalis at ang humihinang ulan ay nabawasan at naging isang ambon na lamang sa ibabaw ng mga namamagang lawa. At nang matapos ang kaguluhan, ang mga nakaligtas na paniki ay bumalik sa kisame at ang gruya ay bumagsak nang hindi gumagalaw bilang Kamatayan, maliban sa paminsan-minsang alingawngaw ng mga pag-click at pag-ungol ng matigas na mga batong pang-atip na sumuko sa kanilang mataas na posisyon para sa sahi ng kweba, kung saan nakahiga ang estatwa ng sumisigaw na Grotesque.

Ngunit sa nakamamatay na katahimikan na iyon at mula sa sulok ng isang sira-sirang supot na katad na naglalaman ng ilang mga bagay, kabilang ang mga basag na piraso ng isang dating selyadong prasko, isang kayumangging likido ang lumabas, tumutulo nang manipis na linya pababa sa mga labi ng isang punit-punit na damit. Ang inilaan na dugong-buhay ay bumabad sa mga sinulid, binabasa ang mga granite na tadyang ng estatwa, at sa mga naunang sandali, binasag ng mga kaluskos na alingawngaw ang madilim—mga ingay na parang pagputok mga maliliit na bato sa mainit na higaan ng mga uling. At kung saan natapon ang dugo, may mga bitak na pumutol sa makinis na anyo ng estatwa upang lumabas.

Mas manipis na mga bitak ang mabilis na dumaloy sa ibabaw ng granite, nagdurugtong at nagsama-sama na parang maliliit na agos ng itim na kidlat, bumabalot sa bawat dulo nito. Gayunpaman, tumigil ang pagputok; bumalik ang katahimikan at iniwan ang mabatong mukha ng isang Eljo na nakahandusay na parang isang palaisipang bato. ng marahil isang hindi mabilang na kabuuan ng mga piraso na hindi iregular ang pagkakaugnay.

BOOM! Sumabog ang estatwa kasabay ng pag-ulan ng mga piraso ng granite na kumalat sa kweba. Lumipad ang bag —mabilis na tinangay —at sa kaibuturan ng naglalahong alikabok, ang hubad na laman ay gumalaw sa ibabaw ng isang bunton ng magaspang na mga kalat.

"*Ama,*" ungol ng Eljo, ang mahina at garalgal nitong boses ay humihingal na parang isang pagod na lalaking matagal nang natutuyo. Gumulong-gulong ito, nagsusuka ng mga kumpol ng basang buhangin.

Para rito, marahil isang ulap ng mga tumutusok na putakti ang namutla kumpara sa kasalukuyan at panlabas na matinding paghihirap, at, nabibigatan ng pangininginig na parang lagnat, ito ay nag-alsa na parang isang mala-laman na bola. Ang hingal at ungol nito ay umalingawngaw—mga sigaw ng sakit—na namamatay nang pabaliktad.

Sa pamamanhid ng paggaling—sa panlabas na walang katapusang pag-urong ng panahon—ang kasuklam-suklam na dagundong sa loob ng mga tainga nito ay sumuko sa isang mas mahina at mas matamis na tunog: ang nakapapawing pagod na ugong ng patuloy na ulan. Kaya, habang ang mga sakit ng muling pagkabuhay ay humuhupa na lamang sa isang mapurol na paso, at sa pamamagitan ng mga pandama nito bahagyang nakabalik, ang Eljo ay pasimpleng sumugod sa sahig na puno ng kalat-kalat na mga kalat, nililinis ang makitid na daanan habang hinihila ang sarili sa mahirap na pagsulong, lalong papalapit at patungo sa bunganga ng kuweba—sa hindi maampat na pang-akit ng sariwang tubig sa basag at tuyong mga labi.

Kung wala ang kuweba, nakatayo nang matangkad at mapanghamon sa gitna ng isang sira-sirang at gasgas na tanawin, nakaligtas ang Mountain Mouth sa bagyo na tanging ang korona lamang ang natanggal. Ang pilat at punit nitong mukha ay nakatanaw sa parehong lambak ng mga bato, na ngayon ay nababalot ng umaagos na puting tubig ng isang umuugong at rumaragasang ilog. Isang hubad na pigura ang lumitaw mula sa kailaliman nito nakanganga na bibig. Taglay ang kalamnan ng isang may-gulang na lalaki—na may tiyak na bigat na bumabalot sa isang medyo malaking katawan— gumapang ito palabas, dumulas sa isang puddle, at humiga nang hindi gumagalaw. Sa hindi nababawasan nitong anyo, marahil ang katawan ay pinakakamukha ng isang may pakpak na bersyon ng dating prayle na si Ivan.

Nabuhay si Lazaro.

~*~

At nangyari nga, sa mga sumunod na araw mula nang siya'y mabuhay na mag-uli, gumaling si Lazaro, luminaw ang kanyang isipan, bumalik ang kanyang lakas, at tinanggap niya ang mas karaniwang mga gawain.

ng pag-iral. Dahil sa kaniyang kahubaran at ngayon ay mas malalaking sukat na, nagtagumpay si Lazaro na tahiin ang isang balakang mula sa mga labi ng damit na nakabaon sa kaniyang sako ng mga pagkain, dahil protektado ito mula sa mga elemento.

Marahil ay mapalad si Lazarus, dahil natuklasan niya agad na ang paglipad ay hindi na pala isang mahirap na gawain gaya ng dati, lahat ay relatibo—ang kanyang mas malaking sukat ay nababalanse ng kanyang mas malawak na pakpak. Dahil sa gutom, lumabas siya ng kuweba tuwing gabi, at bumabalik na may dalang sariwang isda mula sa isang lawa na nasa pagitan ng likurang dalisdis ng Mountain Mouth at ng katabing burol.

Muli sa loob ng kuweba, isang bilog ng mga bato na hindi pa nasusunog sa loob ng ilang panahon, ngayon ay nakapalibot sa mga regular na nagbabagang apoy na nag-aalay ng usok ng inihaw na isda habang nagbubuga ng mahahabang sumasayaw na anino sa ilalim ng kisame ng daan-daang mala-buhok na itim na mga mata. Sa unang tingin, maliban sa mas malaking tangkad ni Lazarus at sa mas mapagpatawad na klima ng tagsibol, marahil ang kasalukuyang mga pangyayari sa loob ng Mountain Mouth ay maaaring magmukhang hindi kailanman nagbago mula noong bago ang nakamamatay na engkwentro ni Lazarus sa araw.

Lumipas ang mga araw at naging linggo habang ang mga paniki ay nagpapatuloy sa kanilang mga gawain, nagkukumpulan palabas ng kuweba pagsapit ng takipsilim at bumalik sa kanilang mga tirahan, busog na busog, bago magbukang-liwayway. At si Lazaro ay umalis at bumalik kasama ang mga paniki, ngunit nagmamadaling lumipad nang mag-isa upang lumipad sa maliwanag na mga lupang panggabi, laging nagbantay sa mga unang sinag ng mapaminsalang araw, baka maabutan siya ng mga ito nang napakalayo mula sa Mountain Mouth.

Sa panahong iyon, ang kanyang diyeta ay naging mas iba-iba, gayundin ang kanyang kasanayan sa aerial ventry. Mga nunal, liebre, at paminsan-minsang soro, ay dinala niya pabalik sa Mountain Mouth. Gayundin, mula sa maraming aklat na naisaulo niya—isang aklat ng scriptorium na iginiit ng kanyang amang prayle na matatag na nakaugat sa kanyang isipan— marami siyang inani mula sa kanyang mga napatay: pinausukang at pinatuyong karne, mga balat na kinulayan ng kayumanggi na tinahi niya sa pantalon at sapatos na katad at isang nakabukas na tsaleko, at maging mga krudong instrumentong inukit mula sa pinatulis na buto.

Habang ginagamit ang maraming pamamaraang ito, ang pamamaraan na matagal nang inisip at madaling maunawaan ni Ivan, naunawaan ni Lazarus ang tunay na lawak ng ang walang hanggang pagmamahal ng isang ama . Ang lumang krus na gawa sa kahoy na nakapatong sa kanyang leeg, na madalas halikan, marahil ay nagsilbing instrumento upang alalahanin ang kanyang ama at upang palakasin ang kanyang pananampalataya. At marahil ito ay nakasabit bilang isang pangwakas na nasasalat na sinulid na nag-uugnay sa tela ng kanyang dating nahuhulaang mundo sa isang mabangis at walang hanggan na mundo.

Mayo, 1351

Maaga pa ang gabi. Isang oras pa lamang ang tinatakpan ng takipsilim mula nang sumandal si Lazarus sa bato sa labas ng pasukan ng kweba, hinihingal at pinagpapawisan habang nakatingin sa tabi niya sa isang malaking baboy-ramo na dala niya mula sa kanyang pinakahuling pangangaso. Ang napatay niya ang pinakamalaki at pinakamabilis sa lahat, at may mabuting dahilan. Hinalikan niya ang kanyang krus at kinaladkad ang bangkay papasok sa kweba, lampas sa mga nakakalat na buto ng baboy na matagal na niyang hinihintay. pinatay. Pagbalik din mula sa kanilang pangangaso, isang sapa ng mga paniki na sumisilip sa Mountain Mouth, sinilaban ni Lazarus at lumipad nang malalim sa loob ng yungib. Lumingon si Lazarus at sinigawan sila nang may tuyong ngiti, "Pero mas malaki ang akin!" Itinaas niya ang baboy-ramo sa kanyang balikat at sumugod sa kanila, umuungol ngunit nakangiti, binabalanse ang sarili, ikinakaway ang kanyang mga pakpak dito at doon.

Di-nagtagal, isang matagal nang nagliliyab na apoy ang naglagay ng pabago-bagong mga anino sa ibabaw ng kuweba, na nagliliwanag sa mabalabong labi ng baboy-ramo. Nakahiga ito sa isang pader na bato, ang hiwa ng likurang bahagi nito at isang malinis na buto ng binti at mga piraso ng balat ay medyo malayo sa ulo nito.

Papalapit at patungo sa gitna ng kweba, nakaupo si Lazaro sa isang malaking bato, may umuusok na pork steak sa kanyang paanan. Sumirit ang karne sa ibabaw ng mainit at patag na bato na nagsisilbing makinis na lutuan at ang bango ng pritong baboy ay pumuno sa kweba.

"Hindi ka sasama sa akin. Wala kang kundisyon para maglakbay. Pero umaasa pa rin akong maaalala mo ako," sigaw ni Lazarus, nakangiti habang iniihaw ang ilang tipak ng karne sa isang patpat na nakabitin sa ibabaw ng nagbabagang apoy. " May pangako akong tutuparin at tutuparin ko ito, gagawin ko. Talagang aalis na ako— sa bukas. Makikita mo , " sumulyap siya sa kisame ng kuweba at ipinaalam sa mga paniki—daan-daang matingkad na itim na mga mata ang nakatingin sa kanya. Gamit ang isang malayang kamay, itinaas ni Lazarus ang isang tinabas na kutsilyong may buto mula sa tabi niya, sinaksak ang pork steak, at binaligtad ito para muling sumirit. Sunod, hinila niya ang patpat ng baboy mula sa apoy at, mula sa isang tumpok ng maliliit, malambot, at kayumangging balat ay inilagay niya ang tatlo sa kanyang paanan.

"Kailangan na luto na ang mga ito at sapat na ang pagkatuyo," bulong niya, habang hinihila ang mga lutong piraso ng baboy at inilagay ang mga ito sa ibabaw ng mga balat. Ipinagpatuloy ni Lazarus ang kanyang pakikipag-usap sa mga paniki; " Malayo ang pupuntahan ko !" Ginulo niya ang pinaasukang baboy sa mga balat at nilagyan ng mantika, itinali ang mga bungkos, "Sa kabila ng isang malawak na dagat—patungo sa lupain ng Italya. Susunduin ko si Prayle Salvitino at bumalik kasama niya sa Abbey para isara ang Gatestone. At kapag isinara na niya ito, saka ko hihilingin kay Abbot Vonig na maging prayle, dahil malaki na ako ngayon. At maaari niya akong italaga bilang prayle ng mga katakomba dahil alam ko ang lahat tungkol sa kanila—tulad ng aking ama."

Tumayo si Lazarus dala ang nakabalot na karne at lumapit sa kanyang balat ng kambing na may binigkis na katad

supot, na nakapatong sa pagitan ng dalawang punong lalagyan ng tubig. Isinalansan niya ang umuusok na mga balot sa loob—mga karagdagang probisyon na maaari niyang dalhin sa paglalakbay. “At si Migual “At matutulungan ako ni Thateus sa mga sulo. At hindi ko papayagan si Prayle Clodius sa loob ng mga katakumba—kailanman.” Humagigik siya, isinara ang bag at bumalik sa apoy.

Pagbalik niya sa kanyang upuan, gamit ang isang saksak ng kutsilyong may buto, binalatan niya ang pork steak mula sa bato, habang tumatawa; “Isa itong piging na karapat-dapat para sa gutom na *si Prayle Lazarus*.” Dahan-dahan niyang ibinaling ang nakakatakam na karne sa liwanag ng apoy at, nang mapansin ang perpektong pagkakulay, hinipan niya ang singaw.

Ngunit isang malaking tipak ng guano ang nahulog mula sa kisame at tumapon sa steak, na naghuhugas nawala ang kanyang ngiti. Marami pang iba ang nagtalsikan sa paligid niya. Lumipad ang mga paniki sa itaas. “Hindi,” ungol niya . Tumayo siya at nagmakaawa sa kisame, “Bakit?” Pagkatapos ay biglang lumamig ang hangin — sapat na para bang nakita niyang umambon ang kanyang hininga; at isang nakakasukang matamis na aroma ang bumalot sa lahat amoy ng lutong karne. Ang mga matang parang butil ng isang milyong paniki ay kumikinang sa liwanag ng apoy, lahat sila ay matamang nakatitig sa kanya. Ang mga kaluskos at sirit ng nasusunog na kahoy ay bumagsak nang hindi natural sa lumalapot na hangin; at ang mga apoy ng apoy ay tila lumiliit at gumugulong papasok sa kanilang mga sarili tulad ng mga talulot ng isang bulaklak, na mabilis na namumulaklak nang pabaliktad.

“Ipinanganak na ba tayong muli?” Isang hindi natural, magkakatugma, at magkakapatong na boses—ang tanong sa perpektong sabay-sabay na tono ng maraming babae nang sabay-sabay—ang halos hindi mahahalatang bumulong mula sa likuran. Kinailangan niyang pag-isipan pa kung naririnig niya ito sa pamamagitan ng kanyang mga tainga o sa loob ng kanyang isipan.

Napaikot si Lazarus; ang kanyang hininga ay nag-iwan sa kanya na parang isang kaluluwang napunit habang si Lucifael ay nakatayo na inaabot ang mga braso mula sa kanya, ganap na hubad at bahagyang nakangiti upang ilantad, sa pagitan ng mga mapupulang labi, ang makakapal na dulo ng mga pangil na parang aso. Sa ilalim ng kanyang mailap na buhok, isang pares ng mga mata na ganap na itim ang sumasalamin sa isang nakabaligtad na imahe ng apoy sa kuweba, na may mga nakataob na apoy na sumasayaw pababa sa mala-bughaw na kulay. Bukod dito, na may mga kuko na itim at iskarlatang areola sa balat na garing, at may napakalaking pakpak ng patong-patong na laman at buto na nakaunat sa itaas at likuran niya, marahil ay maaaring kutyain ni Lucifael si Purity sa pamamagitan lamang ng kanyang presensya.

Pinalo ni Lucifael si Lazarus patawid sa kuweba, pinitik ang mga pakpak nito, at humabol sa kanya. Napaatras si Lazarus at nagpumiglas na tumayo. Gumanti siya gamit ang nakabukang mga pakpak, sumisitsit, ngunit paatras na naglalakad. Huminto ang babae at pinagkrus ang mga braso, itinaas ang mga suso sa kanya at iniyuko ang ulo na parang isang mausisang aso; tiningnan niya ito nang may nasisiyahan na ngiti.

Mahina siyang nagsalita; “Lumaki ka nang maayos. Gayunpaman, sa wakas ay naalala kita maliban sa isang bato

estatwa—isang hangal na batang si Eljo, na pinatay ng araw habang kinakaladkad ang isang patay na baboy. Gaya ng isang iyon.” Itinuro niya ang isang mabutong bangkay sa kabila ng kuweba.

“Ngunit narito ka at nakatayo, *buhay* na muli—at taglay ang natatanging *Liwanag* na nasa iyo, walang kukulangin.”

Hindi ka ipinanganak na taglay ito. Paano mo ito nakuha? Bagong hulma pa lang. Wala ka nito noong huli tayong nag-usap.” Pinikit niya ang kanyang mga mata sa mga itim na hiwa lamang; “Ngayon ay dapat kong isipin ang ganito: Ang tadhana ba ay isang misteryo para dito? O ang pambihirang pagkabuhay na ito ay isang banal na pangitain?” Tiningnan niya ang mga labi ng sahi ng kuweba at natagpuan ang mga piraso ng granite na dating nagsilbing bato para ikulong si Lazaro. “Hmm,” bulong niya.

“Hindi kita nanalangin o tinawag,” laway ni Lazaro, habang humahakbang paatras at pinagsalikop ang kanyang mga pakpak.

“Ngunit sa isang paraan, ginawa mo—nang sandaling hinamon mo ang kamatayan. Lazaro, walang nakakaligtaan sa aking atensyon, lalo na ang isang bagay na kasingbigat ng muling pagkabuhay.” Nakita niya ang maliit na krus na kahoy na nakasabit sa kuwintas ni Lazaro at kinurot ang kanyang mukha. “Bakit mo suot ang walang bunga at walang ugat na sanga sa iyong lalamunan?”

Mahigpit na hinawakan ni Lazaro ang krus sa pagitan ng kanyang mga daliri, “Isa itong krus na pang-panalangin—ang larawan ng aking pananampalataya—sa aking ama.”

Ikiniling niya ang kanyang ulo, na parang pinag-iisipan ang kanyang sinasabi, ngunit natulala siya sa isang nakakalokong tawa. “Isang Eljo na may takot sa Diyos na may palamuting larawang inanyuan ng isang pari ?” Napatawa siya. “Isipin mo na lang iyan, sa lahat ng kasamaan sa mundo.”

"Bakit ka naparito?" tanong ni Lazaro sa kanya.

Inilagay niya ang kanyang mga kamay sa likuran niya at lumapit sa kanya, kaswal na sinipa ang maliliit na bato sa tabi na may mga daliri sa paa na may itim na kuko. Nanatiling matatag si Lazaro. “Hindi dahil maaari mo akong tawagin o patawarin sa isang kapritso. At dahil hindi mo ako nakita noon ay hindi ibig sabihin na hindi ako laging naroroon; nasa loob ako ng mga baboy.”

"Sa baboy?"

“Nang tumingin ka sa mata ng baboy, nakatingin din ako sa iyo.” Huminto siya sa harap niya, at nagpatuloy; “Alam mo mahal, bago ka namatay, ipinadala ko sa iyo ang baboy dahil gusto kong kumpirmahin sa bato na ang isang simpleng kondisyon tulad ng gutom ay maaaring magtulak sa iyo na ikompromiso ang iyong mga pinahahalagahan. Oo, sinubukan kita —at natalo ka nito. Katotohanan, nagkataon na ang pagpatay mo sa baboy ay kapalit ng sarili mong buhay. Isipin mo nga.” Malapad na ngumiti si Lucifael, may pagmamalaking mga pangil. “Naaalala mo ba ang turo mo, Lazaro— Huwag kang papatay? Ngunit, pumatay ka pa rin—ipinagkompromiso mo ang iyong mga pinahahalagahan—at para saan pa kundi isang tiyan na puno?” Itinuro niya ang pinakahuling pinatay nito na nakahiga sa tabi ng pader ng kuweba; “At ngayon ay pumatay ka pa ng iba.” Itinaas niya ang kanyang noo. “Marahil pinahahalagahan mo lang ang iyong mga pinahahalagahan kapag nagsisilbi ito sa iyo, hindi ba?”

“Ang baboy ay isa lamang hayop. Hindi nilayon ng Diyos na ang Kanyang mga Utos ay ilapat sa mga hayop sa lupa— mga tao lamang,” ipinaalam sa kanya ni Lazaro.

“Ah,” sagot niya, na parang natututo mula sa kanya. “Kung gayon, kung papatayin kita ngayon, mababasag ko ba ang mga ganyang bagay?”

tuntunin?

“Huwag kang papatay—oo, gagawin mo.”

“Naiintindihan ko,” tumango siya nang nakataas ang noo at nakakunot ang mga labi, “At sabihin mo sa akin Eljo, ano ang naaalala mo pagkatapos mong mamatay? Naaalala mo ba ang nakita mong Langit o Impiyerno—kahit ano?”

Iniwag ni Lazarus ang tingin, at inamin, “Hindi ko— hindi ko matandaan.”

Ngumisi siya. “Kung gayon, isa lamang itong simpleng katotohanan. Kahit gaano kasakit para sa iyo ; ang totoo ay hindi ka tao, Lazaro. Hindi tulad ng iyong ama, isa kang Eljo—isang halimaw sa lupa tulad ng baboy na iyong pinatay. Kung gayon, wala kang kaluluwa—walang kabilang buhay. Ngayon, sagutin mo ako: Ano ang sagsay ng iyong pananampalataya kung wala kang aanihin mula rito sa huli?”

Iniuwang niya ang kanyang mga balikat. “Hindi ko kukuwestiyunin ang aking pananampalataya, ang aking Panginoon, o ang Kanyang banal na Kalooban.”

“Siyempre naman, hindi mo gagawin,” angil niya, “Dahil ang mga ideyang ito ay nananatili sa kaibuturan ng ang iyong pag-iral, ang mga ito ay nagsisilbing kaawa-awang pundasyon para sa lahat ng iba pang natutunan mo simula noon. At hindi namin maaasahan na tatanggap ka ng mga bago ngunit mapait na konsepto na maaari mong itanggi nang may pagtitiis, kahit na makatuwirang iharap, hindi ba?”

Lumingon siya at naglakad-lakad sa kweba, pinag-aaralan ang sahig, habang nangangaral pa rin, “Dahil kung gagawin mo iyon, marahil ay mapipilitan kang muling isaalang-alang ang pundasyon mong iyon. At ang paggawa nito ay maaaring mangailangan ng kasunod na muling pagsasaalang-alang sa iba mo pang makamundong pananaw, upang ang mga ito ay mas maiayon sa marahil malupit na mga katotohanan sa mundo. At hindi natin kayang tiisin ang sakit ng mga iyon, hindi ba?”

Sinipa niya ang isang maliit na bato at sumulyap sa kanya. “ Napakasakit—ang muling pag-isipan ang pundasyon; nakakabagabag—ang pag-uga ng mga tila matibay na batong iyon para lamang matuklasan ang maraming pangunahing depekto nito— para lamang matuklasan na ang sarili mong bahay ay itinayo sa ibabaw ng gumagalaw na buhangin.” Pagkatapos ay lumingon siya at lumapit sa kanya, nanlilisik ang mga mata. Umatras si Lazarus. “Ngunit hindi ako nagpakita sa iyo nang may balak na pag-usapan ang mga bagay na ayaw mong malaman, mahal kong Eljo.”

Pagkatapos ay tumigil siya, sumandal sa mukha nito, at bumulong, “Nandito ako upang tuklasin ang alam mo . Ikaw lang ang tanging anak ko sa mga Eljo na isinilang muli—ang tanging nagdala ng Kislap ng Trono sa paligid niya. Ngunit sa bato, hindi mo kayang buhayin muli ang iyong sarili, o ilagay ang Kislap sa iyong sariling ulo. Gayundin, malayong mangyari ang ganitong pangyayari nang nagkataon lamang. Ngayon, gusto kong ibahagi mo sa akin ang isa na nagpabalik sa iyo.” Pinukaw ni Lucifael ang kanyang mga iniisip, “Alalahanin mo ang lahat para sa iyong mahal na ina, si Lazarus. Sino ang nagpalaki sa iyo? Isa ba itong banal na tao, o isang mistiko ng mahika?” Iniyuko niya ang kanyang ulo at hinanap ang mukha nito, malalim na naghahanap ng mga pahiwatig na nakalubog sa ilalim ng karagatan ng kanyang asul na mga mata.

Tumalikod si Lazarus. "Isa lamang panaginip ang naaalala ko—isang makapal na kadiliman." Isang matinding kirot ang dumaloy sa kanyang utak. Napangiwi siya, hinawakan ang gilid ng kanyang ulo at umatras pa habang tinutusok ni Lucifael ang kanyang mapanuri na mga mata sa kanyang bungo at malinis na pumapasok sa kanyang mga alaala.

"Ipakita mo sa akin ang mata ng iyong isipan," bulong ni Lucifael, habang magiliw na humahabol. "Sino ang bumuhay sa iyo, Eljo?" Kumikirot ang kanyang ulo habang mas pinapasok nito ang kanyang isipan. Gayunpaman, hinarangan ng pader ng kuweba ang lahat ng karagdang pag-atras. Ipinagpatuloy niya ang masakit na pag-iisip, habang ang kanyang isipan ay umuungal kasabay ng mabilis na pag-ikot ng bawat naaalala niyang sensasyon—na para bang ang alaala ng kanyang buhay ay isa lamang aklat ng mga pahina na maingat ngunit mabilis na binuklat. Tinanong niya ito, "Sino ang muling gumawa sa iyo ng laman? Sino ang nagbigay ng Liwanag sa iyo?" **Isa pang Anghel, marahil? Ang Trono Mismo? Sagutin mo ako!"**

"Hindi ko matandaan!" hingal na sabi ni Lazarus. "Hindi ko matandaan!" Nawala ang sakit, luminaw ang kanyang paningin at, sa harap niya, si Lucifael ay muling nagpokus, na ngayon ay may nasisiyahan na ngiti. "Ah! Marami kang sikreto. Oo, naniniwala na ako sa iyo ngayon," sagot niya, agad na lumayo, marahil ay binigyan lamang siya nito ng sandali upang maalala ang kanyang mga pandama. "Huwag kang mag-alala; hindi na kita sasaktan pa, mahal ko. Ito ang pinakamabuti—na naiintindihan ko ang iyong iniisip. At, ngayong alam ko na, maaari na tayong magsimulang muli—bilang mag-ina."

Ngayon, dahil uhaw ka sa kaalaman at may tainga kang makinig dito, maibubunyag ko sa iyo ang mga lihim ng lahat ng bagay na nais mong malaman—at higit pa. Isipin ang ganap na kagandahan nito: Ang Nakakaalam ng Lahat." Tumingin siya sa kanyang likuran, lampas sa kanyang mga pakpak, upang ipakita ang isang mapang-akit na nagliliwanag na ngiti; "Masisiyahan ka ba, anak ko—na sa wakas ay mapunan ang nag-aalab mong kuryosidad?"

Marahil para kay Lazaro, ang pinagsamang paganong titig at hubad na kasakdalan ay tila nakakasuka—ang kabuuan ng kanyang presensya ay pumupukaw ng ilang nakakasuklam, mapait, at kawalang-kapintasan sa loob—na pumupukaw lamang ng kasalanan. Namumula at lubos na napahiya, iniwas niya ang tingin. "Hindi para sa iyo. Ikaw ang lahat ng masama."

"At hindi ba't ang mga inanyuang larawan ay maituturing na masama, tulad ng larawang nakasabit sa iyong leeg?" inosenteng tanong niya sa kanya habang tinutukoy ang isa sa mga Utos ng Diyos.

Mahigpit na hinawakan ni Lazaro ang kaniyang krus na ginagamit sa panalangin. "Isa itong krus, na sumisimbolo kay Hesus, ang Anak ng Diyos, na nag-alay ng kaniyang buhay dito para sa ating mga kasalanan. Hindi ito isang inanyuang larawan."

"Talaga, Lazaro." Umiling siya, halatang dismayado sa kanya. "Sa palagay mo ba, itong si Hesus lang ang tanging taong namatay sa krus; o ang ganitong paraan ng pagbitay ay hindi pa umiiral bago pa siya nabuhay? Sabihin mo sa akin, kung susunugin nila siyang buhay, maaari mo bang itali ang nagliliyab na tulos? O, kung ibitin siya, magsabit ka ba ng lubid sa leeg mo?" Itinaas niya ang kanyang noo. "At paano mo mapapaganda ang iyong sarili gamit ang imahe ng

ang iyong pananampalataya kung sa halip ay nalunod nila siya?"

Sinipa niya ang alikabok mula sa sahig ng kuweba; "Hindi mahal, ang iyong icon ay isa lamang inukit na larawan ng isang kakaibang aparato ng pagpatay sa Tao. Simula noon ay nakakolekta na ako ng maraming masasamang kaluluwa mula sa mga taong namatay sa mga ito."

"Gayunpaman, hindi kailanman si Hesus. At pinapayagan ka lamang ng Diyos na mangolekta ng mga kaluluwa ng masasama dahil ikaw mismo ay masasama."

Tumingin siya sa kanya pababa. "Pwede ba?" Pinikit niya ang kanyang mga mata, binigyan siya ng babala; "Napapansin kong sapat na ang dugo ko na dumadaloy sa iyong mga ugat para malaman mong hindi mo pa palalampasin ang aking galit, Lazaro."

"Gayunpaman, nagsasabi lamang ako ng katotohanan."

"Ah, oo—isang halimaw na salat sa pananampalataya at nagsasabing nagsasabi lamang ng katotohanan," pang-uuyam niya sa kanya bilang Naglakad-lakad siya sa lupa, naka-krus ang mga braso, at nag-iisip. "Kaya sagutin mo ako, Lazaro; kung pinrotektahan ko ang iyong Hesus, iniligtas ang kanyang buhay sa pamamagitan ng pagpatay sa kanyang mga hukom bago pa nila siya mahatulan, maituturing ba itong isang kasamaan?"

Tinukoy ni Lazaro ang Utos ng Diyos; "Huwag kang papatay. Ang pagpatay kahit sa masasama ay masama."

"Hmm. At kung huhugasan ko nang lubusan ang Kasamaan sa mundo sa pamamagitan ng pagpatay sa bawat taong naroon, magiging masama ba ang gagawin ko — Ang pag-aalis ba ng Kasamaan ay masama na rin?"

"Ito ay magiging isang masamang gawain—at ang Kasamaan ay mananatili pa rin. Ikaw ang may gawa; umiiral ang kasamaan! At ang mundo ay hindi sa iyo; ito ay nilikha ng Diyos. Hindi Niya kailanman hahayaang patayin mo ito, sapagkat Siya ay isang maawain at makatarungang Diyos."

Tumalon si Lucifael na nakabuka ang mga pakpak, at tumapat nang direktso sa mukha niya. "Huwag kailanman hayaang ako?" Ipinasok niya si Lazaro sa loob ng kuweba, habang sumisigaw sa kanya, "Akin ang lalaki!" "Akin ang mundo!" Isinisiksik ni Lazarus ang sarili sa loob ng pader ng kweba. "Paupain mo ang dila mo, Eljo!" Para kay Lazarus, sa isang sandaling tila walang hanggan, ang kanilang mga mata ay nagtama: itim sa asul.

Sa wakas, sumagot siya nang may masunuring tinig; "Kung gayon, hindi na kita masasagot pa dahil hindi ako malayang makapagsalita dahil sa iyong poot." Bumuntong-hininga si Lucifael at tumakbo papunta sa gitna ng groto. Bumagsak si Lazarus sa pader. "Sige," sagot niya, habang umiikot pabalik sa siya, "Bilang isang Eljo ko, bibigyan kita ng pagkakataong maipahayag ang iyong saloobin. Ngunit isaalang-alang mo muna ang iyong lugar sa akin bago mo palayain ang iyong dila."

"Kung gayon ay sasabihin ko na ang aking saloobin," sumunod si Lazaro.

Naglakad-lakad siya sa gitna ng kweba, ang kanyang tingin ay nakatitig sa kanya. "Kaya hindi akin ang mundo, gaya ng inaakala mo? At hindi ako papayagan ng iyong Diyos—gaya ng sinasabi mo?" Huminto siya, hinarap siya, at

Pinagkrus niya ang kanyang mga braso palabas bilang pagmamalaking suporta sa malapad at pulang mga mata sa kanyang dibdib. Ngumisi siya, "Ngunit, habang patay ka pa, Lazaro, pinatay ko ang kalahati ng mundo. Nagkataon, dalawang lalaki ang nakatayo, nag-aararo ng mga bukid; pinatay ko ang isa sa kanila. Dalawang babae ang yumuko, naggigiling ng butil; pinatay ko ang isa sa kanila. Dalawang bata ang naglalaro, naghuhukay ng lupa; pinatay ko ang isa sa kanila. Ngayon ay tinatanong kita nito: Nasaan ang iyong maawaing Diyos noon? Saan, kung hindi nakatayo sa harap mo ngayon bilang tunay na pinuno ng mundong ito?"

"Kung magsasalita ka ng totoo, papanagutin ka ng Diyos sa ganitong kasamaan."

"Ako—nasa account?" Lumapit si Lucifael sa kanya, sabay tugon, "At sino ang papatawanin para sa isang mas malaking kasamaan—dahil sa pagbuhos ng malaking baha sa mundo at pagpatay sa halos lahat ng hayop sa mukha nito—dahil sa pagdurog sa bawat puno at palumpong na may mga karagatang kasinlalim ng mga nakabitin na ulap—dahil sa pagbuhos ng di-malalim na mga karagatan sa lalamunan ng bawat bata sa mundo, kapwa ipinanganak at hindi pa isinisilang? Oh, nga! Naaalala ko ang mismong araw na ang mundo ay sumigaw nang sabay-sabay, at may sapat na sama-samang pagnanasa upang pilitin ang kalangitan na tumahimik at makinig nang nakakatakot."

"At narito, dahil sa napakaraming puno na namamatay nang sabay-sabay, narinig ko maging ang kanilang pinagsamang mga panaghoy, na magkakasamang parang isang nakakasakal na ugong, buong kagubatan ay umaalulong, ang kanilang mga tuktok ng mga puno ay nabibitag sa ilalim nagngangalit na maalat na dagat. At, gayundin, sa araw na iyon na maalat at walang kalaliman, nadama ko maging ang pagkasakal ng lahat ng kanilang mga buto, na nababad sa tubig-alat kung kaya't ang tinig ng kanilang mga bunga ay sumali sa isang makamundong sigaw; ito lamang, sapat ang lakas upang malunod kahit ang mga koro ng sumisigaw na mga Anghel. Ngayon, Lazaro, sino ang dapat managot sa gayong ganap na kasamaan, kung hindi ang iyong maawaing Diyos?"

"Tumalikod ang tao sa Diyos. Sa Kanyang puso, ayaw ng Diyos na bahain ang mundo. Ang tao mismo ang nagdala ng Malaking Baha," pangangaral ni Lazaro. "Ngunit pagkatapos nito, nangako ang Tao na babalik sa mga daan ng Diyos at, makatarungan, nangako ang Diyos na wala nang baha."

Tumabi sa kanya si Lucifael at, gamit ang mahahabang itim na kuko, pinulot ang mga batong maluwag mula sa pader ng kuweba habang bumubulong siya; "At, nangangako ba ang matuwid na hindi na uulitin ang kanilang mabubuting gawa?" Hinarap niya ito nang may mahiyain na ngiti. "Sabihin mo sa akin, baka ang pagbaha na ito ay maging isang di-matuwid na gawa, bakit ang pangako? Ang Diyos mo ba ay tunay na matuwid at mapagmalasakit gaya ng nais mo? Sa buong buhay mo, sa lahat ng hindi mabilang na mga panalangin, kailan man lang tumugon ang Diyos mo, Lazaro? At bakit hindi kailanman ipinakita sa iyo ng Diyos mo ang Kanyang mukha tulad ng ginagawa ko ngayon?"

Pinitik ni Lazaro ang kanyang mga tainga at dahan-dahang lumayo sa kanya bilang tugon; "Ang aking pananampalataya sa Makapangyarihang Panginoon at Diyos ay hindi natitinag at hindi ko kukuwestiyunin ang kanyang mga pamamaraan. Nagsasalita ka ng masama."

dahil lamang iyon ang alam mo—iyon lamang ang magagawa mo. Ngunit ang iyong masamang dila ay hindi ako matutukso mula sa aking Diyos o mula sa katotohanan.”

“Tukso?” Naglakad siya papunta sa gitna ng kuweba at sumigaw pabalik, ang kanyang boses ay umalingawngaw sa mas malalim na pasilyo ng kuweba. “Lazaro, mayroon bang sinuman, na may kaalaman at paningin, ang magnanais na ang mga gawa nito ay mabigyan ng liwanag para makita ng lahat?”

"Sa palagay ko ay hindi."

“At, Lazaro, mayroon bang sinumang ina, na may kaalaman at pangitain, na magpapakatanga at magpapabulag sa kaniyang mga anak magpakailanman?”

"Hindi."

"At ang Katotohanan ba, mahal kong Lazaro, ay mayroon lamang higit sa iisang mukha?"

"Ang katotohanan ay katotohanan," sabi ni Lazaro.

Humarap siya sa kanya at inilagay ang kanyang mga kamay sa likuran niya. “Mahusay ang sagot mo. Ngayon, itinatanong ko ito sa iyo: Noong unang panahon, sa malalagong kagubatan ng Eden, sino ang nag-utos sa Tao na huwag makibahagi sa bunga ng kaalaman at pangitain, na ang kanyang mga mata ay nanatiling nakasara magpakailanman mula sa Katotohanan? At sa liwanag ng lahat ng Kanyang henerasyon upang makakita, sino ang tumukso sa Tao sa gayong bunga, na ang Kanyang mga mata ay lumiwanag sa Katotohanan?” Pagkatapos ay malakas niya siyang sinaway; “Tinatanong kita, Lazaro; sino ang nagtatakip sa Katotohanan?” Ang iyong mapang-akit na ina; ang iyong mapang-akit na Diyos; o ang iyong bulag na sarili, na mapilitang tumatangging makita ito, baka mapilitan kang kuwestiyunin ang mismong pundasyon ng iyong pananampalataya?”

Ipinagtanggol ni Lazaro ang Panginoon; “Hindi nanunukso ang Diyos. Ikaw lang ang nanunukso!”

“Ngunit sino ang naghahagis ng bangkay sa harap ng mga lobo, na inutusan silang huwag kainin ito?

Ginagawa ito ng manunukso! At sino ang humubog ng ganoong prutas, na inutusan ang Tao na huwag kainin ito?”

Ginawa nga iyon ng manunukso!

"Hindi mo dapat—"

"Hindi ba?" Pinutol niya ito. "Hindi ba, bibigyan mo ba ang isang hangal ng kaalaman at pananaw upang makita ang kamangmangan ng sarili niyang mga walang batayang pahayag? Ah, pero bibigyan kita, kapag nasaksihan ko ang ganitong kasuklam-suklam na bagay." kadiliman sa harap ko. Gayunpaman, kahit na ipinakita na ito, tinatanggihan mo pa rin ang katotohanan. Kung hindi ka aking Eljo—kung isa lamang akong tao— ay papatayin na kita dahil sa iyong sadyang kawalang-galang sa aking harapan. Gayunpaman, hahayaan kitang mabuhay dahil, hindi tulad ng sinasabi mo sa akin, kaya kong gumawa ng higit pa sa masasamang gawain— mabuti at maawaing gawain, pa nga.”

Pinag-isipan ni Lazaro ang kanyang pahayag at tinutulan ito; “Ngunit buhay pa ako . Kung hahayaan mo akong mabuhay, ang gayong gawain ay hindi mabuti o maawain. Isa lamang itong gawain, na walang kasamaan.”

Biglang sumagot si Lucifael, “Pero sinasabi mo naman na kaya kong magsalita at puro kasamaan lang ang ginagawa ko. Paano ko magagawa, dahil masama lamang, ay gagawa ng isang gawa kung saan wala ang masama? Higit pa rito, sabihin mo sa akin Lazaro, kaya bang gumawa ng isang gawa ang iyong Diyos, kung wala ang mabuti?”

Pinagkrus ni Lazarus ang kanyang mga braso at walang imik.

“Hindi kita binigo at binulag; sumagot ka.”

Nanatili siyang tahimik.

Bumuntong-hininga siya, idinikit ang kanyang itim na mga kuko sa isang bato sa sahig ng kuweba at ibinato ito palabas.

Naku! Napansin ito ni Lazarus ilang pulgada lang ang layo mula sa kanyang mukha. Natagpuan niya itong tumatango at nakangiti, nakataas ang kilay, marahil ay humanga sa kanyang bilis. “Regalo ito mula sa iyong Ina,” sigaw niya. Pinihit ito ni Lazarus at natuklasan ang bagong anyo nito bilang isang malaki at makintab na transparent na lilang hiyas, kumikinang sa liwanag ng apoy. Nakatitig siya sa bato, nabighani sa kumikinang nitong karikitan.

"Ngayon, mahal ko, ano ang sinasabi sa iyo ng batong ito para sa panalangin? Sa pamamagitan nito, paano mo masusukat ang aking mga intensyon? Mabuti ba o masama ang aking ginawa?"

Itinaas ni Lazaro ang kanyang tingin. "Hindi ganoon kasimple. Walang sinasabi ang bato. Ngunit, kung nais mong tamaan ako ng bato, masama ang gagawin mo. At kung nais mong ibigay sa akin—"

Napigilan niya ang sarili at tumahimik.

Napatawa si Lucifael at lumapit sa kanya. “Oo, tapusin mo na, Lazarus. Kung gusto kitang bigyan ng regalo, isa itong pagpapakita ng kabaitan.” Nakangiti niyang itinaas ang mga kamay. “Ayan na nga; isang magandang regalo mula sa iyong ina.” Tiningnan ito ni Lazarus bago pinangingkitan ng tingin.

Humakbang siya sa tabi niya, kitang-kitang sinusuri ang hiyas na nasa kamay nito nang may parehong sigla.

"Isa itong kulay na pinakapaborito ko. Gusto mo ba ang kulay nito?"

"Hindi pa ako nakakita ng batong ganito kalaki."

"Naisip kong baka magustuhan mo ang ganitong regalo— mula sa isang lihim na kuweba na hindi pa natutuklasan ng sinumang tao mula noon. Marami pang kahanga-hangang batong pangdasal na katulad nito—at sa bawat makulay na kulay na maaari mong makuha. Lazaro, maaari kong ibahagi sa iyo, kung saan matatagpuan ang hindi pa nasirang kuwebang ito, kung nais mo ito. At sa iyong pagtuklas sa mga ito, lahat ng kayamanan ng lahat ng kaharian sa mundo, ay ilalagay sa iyong paanan—lahat ng mga kristal na pangdasal na ito ay maaaring maging iyo, Lazaro. Gusto mo ba ito?"

Pinagmasdan ni Lazarus ang magandang lilang kristal. Malinaw ito sa kabuuan, na may anim na makinis na gilid na nagtatagpo sa magkabilang dulo. Tinapunan niya ng masamang tingin si Lucifael.

“Bakit mo ako inalok nito, baka matukso mo akong gumawa ng masama?”

Bumuntong-hininga si Lucifael at humakbang palayo. Muling naglakad siya, habang nagpapaliwanag nang may pag-aalinlangan, "Iniaalok ko ito sa iyo kapalit ng isang simpleng kahilingan: na igulong mo ang isang bato at buksan ang isang kuweba. Walang kasamaan sa ganoong gawain. Buksan ang kuwebang ito at lahat ng hiyas nito ay magiging iyo."

"Kung talagang nais mong ibigay sa akin ang mga batong ito, hindi ka sana gagawa ng isa lamang sa mga ito."

lumitaw noong kaya mo naman silang lahat na lumitaw. At dahil hinihiling mo sa akin na buksan ang kuwebang ito gayong ikaw ang Diyablo at kaya mo itong buksan nang mag-isa, ang tanging naisip ko lang ay gagawa ako ng masama kung bubuksan ko ito. O gagawa ka ng masama kung bubuksan mo ito.”

Kung gayon, sa iyong pangangatwiran, hindi ba dapat manganak ang isang tao dahil sa takot na baka makagawa sila ng masama? Higit pa rito, dapat ba nating hangarin na masira ang buong Sangnilikha upang hindi kailanman mangyari ang isang masamang gawain? Saan iginuguhit ang ganoong hangganan na ang pagpigil sa kasamaan ay hindi nakakasakal sa mabuti, Lazaro?”

“Sa pagitan ng mabuti at masamang gawa, at ng kanilang mga intensyon,” sagot niya.

“Gayunpaman, gaya ng sinasabi ng iyong pananampalataya, ang mga bunga ng aking mga gawa ay babalik sa aking sariling ulo, hindi sa iyo. Kaya, maaari ka lamang managot sa pagbubukas ng isang kuweba—isang gawa na ay hindi masama ni mabuti.”

Inihagis ni Lazaro ang hiyas sa sahi ng kuweba. “Mananagot ako kung tinulungan kita. ayoko ng mga regalo mo. Ang hinihiling ko lang ay hayaan mo na lang ako.”

Inilagay niya ang kanyang mga kamay sa maputlang balakang at tinitigan ito. “Buweno, hindi ko kayang tuparin ang iyong kahilingan, Lazarus; hindi matapos makita ang nasa iyong isipan. Tila nangako ka sa isang banal na tao, si Nicholas, na magdadala ng isang prasko ng inilaan na dugo na pagmamay-ari ng isa pang banal na tao, si Odino. At ibibigay mo ang dugong ito sa isa pang banal na tao, si Salvitino, na naninirahan sa isang monasteryo sa Italya. Gayunpaman, sa isang kakaiba at malagim na pagkakataon, ang dugong ito ay kahit papaano ay nabuhos sa iyo, at ngayon narito ka, nabuhay mula sa mga patay. Nauunawaan ko rin.” Nagkataon lang na ang ganitong pangyayari ay nangyari nang hindi sinasadya, lalo na pagkatapos ng mahigit tatlong panahon. Sa kasamaang palad, dahil wala kang maalala kung paano ito nangyari, nananatili itong misteryo para sa ating dalawa.”

“Gayunpaman, nalaman ko rin, mula sa iyong mga iniisip, na kilala mo ang isa pa sa aking mga anak na Eljo, si Naramsin; na pinasama ng mga hangal na banal na tao na katulad ng mga nagpasama sa iyo.” Tunay nga, halos kapareho mo siya, nakikipagtulungan sa mga tao, tinatanggap ang kanilang pananampalataya, mga tungkulin, at mga kilos bilang iyo. At pareho ninyong ginawa iyon nang may walang kabuluhang pananabik na baka makita ka nila nang sapat na katulad nila upang tanggapin ka bilang isa sa kanila. Oo, ang dalawa sa Maaari sana kayong magkapatid ng kambal; at kung hindi lang Lazaro ang pangalan ninyo, titipunin ko sana kayo bilang Naramsin, na muling nabuhay.”

Sa paggunita sa huling nakasulat na patotoo ni Naramsin, tinanong siya ni Lazarus, “Bakit hindi mo siya tinulungang palayain? Ikinulong nila siya sa kabila ng pader.”

Tumawa siya nang mahina. “Naglingkod nang maayos sa akin ang tadhana. Alam mo, kung tinulungan ko lang si Naramsin na palayain, hindi niya sana isinulat ang mga salitang nakaukit na ngayon sa iyong isipan.” Lumapit siya at, nang nakangiti, kinausap ito sa wikang banyaga; “*Eca tinum mi turnum ruva fler. Eca shuthi tularn zuchum. Ano ang ibig sabihin ng mga salitang ito para sa iyo, Lazarus?*”

Sumagot si Lazarus, "Si Cleric Naramsin ang sumulat ng mga salitang iyon, noong araw na iyon ay binigyan niya ang kanyang kapatid ng regalo at ang libingan ay naglalaman ng kanyang mga salita."

"At ang *kapatid* na nakatanggap ng regalo ay *ikaw nga pala*, 'di ba? Sabihin mo nga sa akin, Lazaro—paano mo nalaman na ang ibig sabihin ng mga salitang ito ay ang mga sinasabi mo?" "Sigurado ako sa kahulugan ng mga ito—ngunit, hindi ko alam kung paano ko nalaman."

"Kung gayon, sasabihin ko sa iyo kung paano. Tulad ni Naramsin, alam mo ang kahulugan ng mga ito dahil sila ang mga salitang kauri ko—ang wika ng mga Anghel. Alam mo sila dahil nagmula ka sa akin binhi. Tulad ng sinumang Eljo, ipinanganak kang may alam sa wikang Anghel, ngunit, hindi mo kailanman nalaman hanggang sa makita mo ang mga salitang ito. At kung hindi mo natutunan ang wika ng Tao—kung nakasama mo ang iba pang katulad mo —sa halip ay magsasalita ka sana ng iyong katutubong wika."

Itinaas niya ang lilang hiyas at pinagmasdan ang maraming mukha nito habang kinakausap si Lazaro. "Matutulungan mo ang iyong ina na makamit ang kanyang kalayaan, mahal. Kakailanganin ko ang iyong tulong." Inihagis niya ang hiyas, sinalo itong muli, at binigyan ito ng isang matalinong ngiti.

"Pero malaya ka na," aniya.

"Hindi talaga. Kaunting anino lamang ang nakikita mo sa akin; nakatayo ako sa harap mo sa espiritu lamang. Ang aking tunay na Sarili ay nasa kabilang panig ng isang *Dakilang Tatak*, isang pintuang bubuksan mo para sa akin. Nabasa mo na nito sa mga aklat na apokripal."

Ang mga sulatin sa Apocrypha ay nagsasalita tungkol sa isang Dakilang Tatak—sa Dakilang *Kalaliman*. Gayunpaman, kung ang Abbey Gatesstone ang tatak na iyon, bukas na ito.

Ipinaalam sa kanya ni Lucifael; "Bahagi pa lang ito. Dalawa ang bukas; mayroon pang pangatlo. Tatlong selyo ang bumubuo sa Dakilang Selyo at lahat ng tatlo ay dapat na mabuksan nang sabay-sabay. Hangga't ang huli ay sarado, mananatili akong nakakulong. At dahil nakatayo ka sa kabilang panig ng pintuang ito, hawak mo ang susi sa aking kalayaan."

Naalala niya ang bilanggo sa mga katakumba. Lumayo si Lazarus sa kanya. "Hindi ako makakatulong ikaw.

"Oh, magagawa mo," sinundan niya ito habang papasok ito sa loob ng kweba. "Sa pamamagitan ng pagbabasa mo ng mga pahina ni Naramsin, natutunan mo ang bawat orasyon, bawat taludtod, at bawat salita sa harap ng mismong mga selyo na bumibihag sa akin. Isang partikular na kalipunan ng mga

Ang mga talatang ito, kapag binigkas nang may tiyak na pagkakasunod-sunod, ay magbubukas ng alinman sa tatlong tatak.

Kailangan ko lang sabihin sa iyo kung aling mga talata at ang wastong pagkakasunod-sunod ng mga ito upang mabuksan mo ang pangwakas na tatak."

Ito ang balak mo nang hilingin mo sa akin na igulong ang isang bato at buksan ang isang kuweba—ang bato ay isa pang Gatestone at ang kuweba ay Impiyerno." Napaatras si Lazaro sa isang mabatong hukay. "At ito

"Kaya nga hindi mo magagawa iyon nang mag-isa." Kinakabahang umiling siya. "Ibinigay ko na ang buhay ko sa Diyos. At nangako rin ako na maglalakbay ako patungong Italya at susunduin si Friar Salv—"

"Oo nga! Pupunta ka sa Italya, dahil ang ikatlong tatak ay nasa loob ng katedral ng mismong monasteryo kung saan mo ipinangako na susunduin ang banal na taong ito. Ngunit sa halip na sunduin siya, iniutos ko sa iyo na buksan ang huling tatak na ito para sa akin. At ayon sa hinihingi ng iyong pananampalataya, dapat mong gawin ito." Igalang mo ang iyong ina sa pamamagitan ng pagsunod sa aking mga utos."

Nauutal na sabi ni Lazaro sa pagsisikap na ipaliwanag ang Utos na tinutukoy niya; "Parangalan ang iyong ina— ang ibig sabihin ng Diyos—ang ibig sabihin nito—"

Pinutol niya ito. "Magaling, Lazaro. Natuklasan mo ang isang katotohanan. Ngunit, sa paggawa nito, natutuklasan mo ang iyong sarili sa isang kalituhan, dahil hindi mo lubos na mapararangalan ang iyong ina at mapahiya ang Diyablo, hindi ba? At nangangahulugan lamang ito na ang mga salitang binibigkas mo ay hindi para sa iyo. Sa madaling salita, hindi ka isang tao at walang kaluluwang makakausap. Ikaw ay isang Eljo—isa lamang hayop. At tulad ng anumang hayop sa lupa, ang iyong ang oras na lang ay—ngayon na."

Ipinagtanggol niya ang sarili. "Marahil, ngunit hindi ko iiwan ang aking pananampalataya dahil lamang sa baka kulang ako ng kaluluwa. At sa pamamagitan ng aking pananampalataya sa Diyos na Makapangyarihan, tinitipon ko ang aking sarili nang higit pa sa isang hayop—at Hindi kita pararangalan bilang isang ina kung kahit ang isang halimaw ay nagpapakita ng higit na pag-aalaga sa kanyang mga anak.

Binuka ni Lucifael ang kanyang mga pakpak at yumuko sa kanya, may mga pangil sa mukha nito at umuungol, "At papatayin kita, kung hindi ay susundin mo ako! Wala kang mapapala o mawawala, maliban sa buhay mismo."

"at, para sa iyo, buhay na lang ang meron ka! 'Yun ang iyong kawalang-hanggan!" Bigla niyang ikinuyom ang kanyang mga pakpak at binigyan ito ng espasyo.

Pinahina niya ang kanyang tono. "Gusto kong gamitin mo ang mga salita ni Naramsin para buksan ang selyo kay Canello. Gawin mo ito para sa akin at bibigyan kita ng buhay na walang hanggan—walang hanggang laman. Gamit ito, magkakaroon ka ng lahat ng kayang bayaran ng sinumang kaluluwa—isang mundo ng buhay na walang hanggan. Ito ang aking tipan sa iyo: lahat ng maaaring ipangako ng isang imortal na kaluluwa kay Eljo. Buksan mo ito, Lazarus—mabuhay ka magpakailanman."

Pinilit niyang lumunok at hinanap ang madilim na kailaliman ng yungib para sa handang tugon—ngunit, tanging kadiliman lamang ang tumitig sa kanya, kasing-walang laman ng mga titig ng kanyang ina.

"Kung tatanggihan mo ako, Lazaro, wala ka nang ibang gagawin kundi ang patayin ka, ngayon din . At talagang ayaw ko iyon." Pinagkrus niya ang kanyang mga braso at magiliw na hinaplos ang mukha nito.

Yumuko siya. Bumuntong-hininga siya nang malalim at nabulunan, "Ako—mali—hindi ko kaya."

Lumingon si Lucifael, ngunit umikot, na parang mga itim na punyal ang mga mata. Pinagpag niya ang kanyang itim na mga kuko sa ere na parang kinukuha ang isang hiwa dito. "Tama ka na!" Iniwas niya ang isang matalim na tingin sa likuran niya at bumulong, "*Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.*" At agad, ang matinis na tili ng baboy ay bumalot sa kweba. Natigilan si Lazaro nang matuklasan ang kanyang dating patay na baboy-ramo na nagpapalutang-lutang na parang isdang napadpad sa lupa. Ang muling nabuhay na hayop ay nakabangon at medyo nahirapang tumayo gamit lamang ang tatlong paa.

Sumigaw siya sa kanya kahit naririnig ang pagsinghot at paghingal ng baboy-ramo, "Isang hangal na may hangal na pananampalataya ang mabilis na nahuhulog sa kanyang libingan! Gaya ngayon, ikaw ang gagawa, Eljo!" Gulat na gulat na pinanood ni Lazarus ang baboy-ramo habang paika-ika na naglalakad patungo kay Lucifael, nawawala ang balakang nito at kumikinang ang mga likido mula sa isang malaking hukay. Na dating nakahawak sa likurang bahagi nito. Huminga nang malalim, huminto ito sa harap niya at tumingala, mga mata na umaagos ang tubig.

Itinuwid niya ang hayop; "Hindi sa paanan ko ang mga sakit mo, baboy!" Itinutok niya ang isang nag-aakusang daliri kay Lazarus; "Ayan! Si Eljo ang umukit ng iyong puwitan!" Humarap ang baboy-ramo kay Lazarus, ang mga matang nakatitig sa kanya, na para bang napagtanto nito ang mahirap nitong kalagayan at hinihingi ang karagdagang paliwanag niya tungkol dito. Gayunpaman, si Lazarus ay nanatiling walang imik, umiikot ang ulo, lumalangoy ang tiyan. Iniwas niya ang tingin.

"Hindi! Tingnan mo!" sigaw ni Lucifael. "Tingnan mo ang paghihirap niya! Ninakaw mo ang paa niya!" Sinulyapan ito ni Lazarus nang palihim at natuklasan ang baboy-ramo na tumatalon-talon nang paikot, umuungol, na parang iginigiit na ipakita ang lahat ng kakila-kilabot nitong kalagayan. Sandali itong tumigil at tinitigan siya. Sa wakas, ang halimaw ay nabulunan at napahagulgol bago umihi, na muling nagtulak kay Lazarus na tumalikod sa masamang pagpapakita. Bumulong siya sa nakangiting si Lucifael, "Daya ka lang. Hindi 'yan totoo."

Nilibot ni Lucifael ang baboy-ramo at lumapit sa kanya, bumubulong, "Ah, totoong-totoo, Lazaro; kasing-totoo ng anyo, mainit ang dugo, at nagdurusa pa rin tulad ng sandaling pinatay mo ito. At ninanais nito para malaman kung bakit mo ninakaw ang paa nito—kung bakit mo ito pinatay." Huminto siya sa harap niya. "Huwag kang magnanakaw; huwag kang papatay. Natatandaan mo ba ang mga bagay na ito?"

Ipinagtanggol ni Lazaro ang sarili; "Binabaluktot mo ang kahulugan ng mga iyon. Ang mga Utos ay hindi naaangkop sa mga hayop."

Nagreklamo ang baboy-ramo nang may pagngangalit habang sinasaway siya nito. "Ikaw pala, ang pumilipit sa kahulugan ng mga ito! Hindi ba't ito mismo ang mga salitang sinabi mo sa isang banal na tao matapos niyang habulin ang isang daga sa isang lagusan? At hindi ka ba nakaramdam ng awa sa Diyos na itinapon mo ang balde at iniligtas ang daga na iyon?" Tumanggi si Lazaro na sumagot.

"Aminin mo ang katotohanan; hindi mo ba nakita ang banal na taong iyon bilang marahil isang dakilang demonyo,

ginagamit ang kanyang galit laban sa isang hamak at inosenteng daga? At hindi mo ba naisip ang daga na iyon bilang iyong sarili sa sandaling iyon, hinahabol ng isang higanteng diyablo na nagbabalak na patayin ka dahil lamang sa nakita ka nitong nakakasakit—pangit at hindi maka-Diyos, pa nga?”

Kumunot ang noo ni Lazarus, nagkunwaring nalilito, at tumingin siya sa kabila ng babae para makita ang baboy-ramo na may tatlong paa na nakatitig sa kanya.

“Siyempre naman,” mahinahong sabi ni Lucifael, “Gaya ng inamin sa akin ng isip mo.” Inilagay niya ang kanyang mga kamay sa likuran niya at ikinumpas ang kanyang mga pakpak.

“Nakatitiyak ka sa iyong pananampalataya; ngunit, dahil sa ganitong katiyakan, wala kang silbi sa akin. Walang duda, maghahanap ako ng iba para magbukas ng Selyo ni Canello. Gayundin, hindi ko hahayaang masira mo ang iyong sarili.” ang aking mga nakaraang pagsisikap at pagkuha ng isang mapanghimasok na prayle para isara ang Selyo ng Gardiens.

Tumalikod siya at naglakad pabalik sa baboy-ramo. “Sa kasamaang palad, sa kapinsalaan ng iyong ina, nagpakita ka ng isang hangal na katapatan sa isang walang kabuluhang pananampalataya— nakakita pa kami ng isang demonstrasyon kung paano ka natutulungan ng pananampalatayang ito, kapag pinilit. At sa gayon, magagawa namin.”

Mula sa gilid ng kanyang ulo, binalatan ni Lucifael ang isang malaking bahagi ng buhok, isang patong ng maputlang balat ang nakalawit sa mga ugat nito. Isinabit niya ang gusot na gusot sa pagitan ng mga pangil ng baboy-ramo at naglabas ng iniutos nito, “Kainin mo ito—ang laman ng aking katawan, na ibinigay sa iyo.” Suminghot, dinilaan, at pagkatapos ay nilamon ng halimaw ang madugong handog habang muli itong “nagreklamo, *“Veni, vita ad vitam. Altera pars facta.”*

Pagkatapos ay lumingon siya at tinitigan si Lazarus, ang kalahati ng kanyang makinis na pulang bungo ay kumikinang, at sinabi niya sa kanya sa maraming tinig: “Pakinggan mo ako ngayon, Eljo. Dahil iniligtas mo ang daga, pinawalang-sala ito sa pamamagitan ng iyong pananampalataya, ngayon ikaw ay magiging daga. At dahil pinatay mo ang baboy na ito, gayundin ang pagpapawalang-sala nito sa pamamagitan ng iyong pananampalataya, ngayon ang baboy ay magiging iyong Higanteng Diyablo. Sa ganitong paraan, papanagutin namin ang iyong mahalagang pananampalataya, ngayon lamang, nang walang hadlang o maling akala. At sa iyong huling sandali, kapag napunit ang mga bahagi ng katawan, ikaw ay sisigaw, na humihingi ang iyong pananampalataya kung bakit ka nito pinabayaan. Kung magkagayo'y magtitipon ka, sa kaningningan ng takot—at may lubos na katiyakan—na ako ang Diyos ng mundong ito.”

Hinayaan ni Lucifael ang baboy-ramo na magbagong-anyo, unti-unting lumalaki at nagiging isang patayong mammoth — humahaba ang mga pangil, ang mga kuko ay nagiging anim na daliri, at malalaki at mabutong mga pakpak na nakabuka mula sa likod nito.

Tuwid na tuwid, na may dalawang mabalahibong haligi para sa mga binti, ang Higanteng Baboy ay may taas na dalawampung talampakan sa apatnapung talampakang kuweba. Ikiling ang isang matang itim kay Lazarus, umungol ang Halimaw; ang malalim nitong ekspresyon ay umalingawngaw sa bawat ibabaw ng kuweba. Lazarus

Sumulyap sa pasukan ng gruto at tumugon ang Higante, padyak na lumapit sa bukana, hinaharangan ang lahat ng pagtakas. Sumirit si Lazarus at umatras papasok sa mga anino; ang mga tainga ay parang pusang nakulong.

At habang nakatayo sa gitna ng kweba, pinandilatan sila ni Lucifael ng mga mata. Humagalpak siya ng tawa, umikot, at naglakad patungo sa mas malalim na pader ng kweba, habang mahinahong tinatawag si Lazaro; "Napatunayang may sala na ang iyong pananampalataya!" Hinamak niya ang krus ng kanyang panalangin; "Marahil ay maaari mong gamitin ang punong walang bunga at walang ugat na iyon laban dito!" Muli, umungol ang Higante, sa panlabas na paraan na parang binibigyang-diin ang mala-demonyong katatawanan.

Huminto siya sa pader ng yungib, lumingon, at huling kinausap si Lazaro; "Kung hindi ako ang nagbigay sa iyo ng buhay, dahil lamang sa kapangahasan, tiyak na matitikman ko ang iyong kamatayan!" Naghihintay si Canello at mayroon pa akong huling selyo na bubuksan!" At sa isang umaakyat na ugong na parang kuyog ng mga balang, natunaw si Lucifael sa ibabaw ng bato, naiwan ang kanyang si Lazaro na mag-alala sa kanyang kapalaran.

Sumulyap si Lazarus sa direksyon ng kanyang pag-alis at natuklasan ang Higanteng Baboy na may hawak na isang malaking bato sa ibabaw ng ulo nito. Inihagis ito ng Demonyo sa kanya. Sumisid siya patagilid sa sahig ng kweba habang ang batong naglalayag ay sumigaw sa ibabaw niya at sumabog sa dingding. Kasabay ng pag-ulan ng mga bato, gumulong si Lazaro at tumakbo 'paikot sa likuran ng yungib, pataas sa isang gilid, at lampas sa apoy. Doon siya yumuko, magkalayo ang mga paa, nakayuko, at handang tumakas, ngunit ang Higante ay humarap na sa kanya, nakahanda sa pagsalakay ng Eljo — huli na ang lahat.

Psss! Sa tabi ng apoy, sa ibabaw ng bilog na mga bato, isang tipak ng guano ang bumagsak at sumirit sa isang nasusunog na bato. Nasulyapan ni Lazarus ang kisameng natatakpan ng paniki, pagkatapos ay itinaas ang kanyang mga mata sa apoy. Dahan-dahan, yumuko siya at tinanggal ang isang nagliliyab na sanga mula sa apoy. At ang Higante ay umungol nang malalim, ibinuka ang mga kuko nito. Gayunpaman, pareho silang nakatayo, nakatitig sa isa't isa, marahil ay inaasahan ang anumang kilos ng isa pa.

Tumalon si Lazarus, ikinakaway ang kanyang mga pakpak habang diretsong lumilipad. Kumabog ang Higante, inihampas ang napakalaking kuko nito, at kinagat ang kanyang hita.

"Tiritit!" Isang malakas na sigaw ang pinakawalan ni Lazarus habang umiikot siya sa isang daanan patungo sa kisame ng kweba, tinutukan ito ng apoy ng sulo at pinalipad ang bawat paniki sa isang ipoipo na mabilis na nilamon ang kuweba. Dumagsa ang mga paniki sa halimaw, nilunod at binulag ito ng mga pakpak na kumakaway. Umungol ang Halimaw, kinakalabit sila nang sumisid si Lazarus sa kawan at inihagis ang nagliliyab na sulo sa pagitan ng mga pangil nito. At sa gitna ng matinding kaguluhan, sumilip siya at binaril patagilid sa malaki at mabalahibong arko ng mga binti nito, bumagsak sa makipot na labasan

daanan, kung saan siya nagmadaling pumunta sa bunganga ng kuweba.

Umikot at sumugod ang Higanteng Baboy sa kanya, umuungol, dinudurog ang sarili sa bukana ng kuweba, at mas lalong pinalaki ito gamit ang mga kumakaway na pangil. Kasabay ng pagbuhos ng mga bato, sumabog ang Demonyo mula sa daanan ng kuweba at lumabas mula sa Mountain Bibig. Nang makita si Lazarus na lumilipad, ibinuka nito ang isang pares ng napakalaking pakpak at itinaas ang sarili patungo sa mga bituin, bawat malakas na pagkislap ng mga pakpak nito pababa ay tumatama sa buong kumpol ng mga tumatakas na paniki.

Sumilip si Lazarus sa likuran niya at nakita ang Higante na mabilis na sumusunod sa kanya. Mas mabilis siyang umakyat—mas mataas pa—hanggang sa ang magaspang na detalye ng tanawin ay naging parang walang katapusang kumot ng lupa. Gayunpaman, nakarating ang Higanteng Baboy; nakita na ngayon ni Lazarus mga detalye sa nakapangingilabot nitong mukha. Sa wakas, lumamig ang hangin at nasunog ang kanyang mga baga. Napatahimik si Lazarus, hingal na hingal, naluluha ang kanyang mga mata dahil sa sakit sa kanyang napipilitang likod at mga pakpak. Muling sumulyap siya at nakita ang Higante na halos nasa ibabaw na niya, iwinawagayway ang kanyang mga kuko sa kanyang mga sakong.

Ikinuyom ni Lazarus ang kanyang mga pakpak at gumulong patungo sa isang matarik na paglubog, halos tatlungupig digri sa ibaba ng timog-silangang abot-tanaw. Nakapikit ang mga mata, nakanganga ang mga ngipin, at nagdurugo ang mga pakpak, lumipad siya pababa. Mabilis siyang pumailanlang, umugong ang hangin, at ang malakas na hangin ay pumutok sa kanyang balat—parang isang bituin na bumabagsak.

Sa kabila ng malalakas at malalakas na hangin, sa wakas ay napigilan niya ang kanyang bilis at iminulat ang kanyang mga mata—sa loob ng *mga tuktok ng mga puno!* Ibinuka ni Lazarus ang kanyang mga pakpak at humakbang pataas, patuloy na sumusulpot sa pagitan ng magkakabuhol-buhol na mga sanga ng malalaking kambal na oak, ang kanilang mas magaan na mga sanga ay tinamaan siya ng mga hiwa at pasa. Nakatakas siya sa ligtas na lugar at natagpuan ang Higanteng Baboy na isa lamang maliit na butil. sa hilagang-kanlurang abot-tanaw, kapantay niya, nakalutang sa itaas lamang ng mga tuktok ng mga puno. Muli, umakyat si Lazaro sa langit. Kasama niyang tumaas ang maliit na butil. Muli, sumisid siya nang paungol. Sa wakas, nawala na ang kanyang mandaragit na ipinanganak ng Diyablo.

At sa loob ng isang oras pa, bugbog at duguan, lumipad siya patungong timog-silangan, hanggang sa matagpuan niya ang ilog na naalala niya mula sa mga mapa ng Abbey: ang Ilog Rhone, na umaagos patungo sa Golpo ng Leon at ang karagatan. Ang Rhone ang kaniyang pananda—ang mismong daan na magdadala sa kaniya patungong Italya. Lumiko siya pakanan at sinundan ang paliko-likong malasalaming laso patimog.

Lumipas ang isa pang oras nang mahati ang silangang abot-tanaw ng isang manipis na pulang linya— sa wakas ay sumikat na ang araw . Sa kanyang mainit na balat, alam niyang ang higante sa lahat ng mga demonyo—ang mabangis at nakapapasong araw—ay malapit nang mag-angkin sa kalangitan. Kaya, sumilip si Lazarus pababa, hinahanap ang mga lupain sa kanluran ng ilog para sa anumang mabigat na silungan na maaaring magprotekta sa kanya mula sa

ang paparating na liwanag na parang unos ng araw.

Sa wakas, natagpuan niya ito—isang makitid na hiwa na inukit sa gilid ng isang tagaytay. Lumiwanag siya sa harap ng butas at pumasok nang palihim upang matuklasan ang isang yungib na lumaki at naging isang malaking guwang—isang kanlungan na higit pa sa sapat upang protektahan siya mula sa nakamamatay na sinag ng araw . Natisod siya patungo sa likuran ng butas, at bumagsak sa mga kamay at tuhod. Naninikip, pinagpapawisan at nagdurugo, bumagsak siya sa sahig ng kuweba, at nakatulog sa labis na pagkapagod.

Isang pastol ang nakatayo at nag-aalaga ng kaniyang mga tupa sa di-kalayuan; ngunit nang masaksihan ang isang may pakpak na isang lalaking sumilip pababa mula sa nagbubukang-liwayway na kalangitan at palihim na pumasok sa kuweba, siya ay hingal na hingal, binitawan ang kanyang tungkod, at mabilis na tumakbo.

Dumating at lumipas ang araw, at ang huling pulang sinag ng takipsilim ay naglaho nang tumalon si Lazarus , dahan-dahang umaatras sa likuran ng kweba habang sumisitsit sa tatlong asong umuungol na pilit na lumalabas gamit ang mahigpit na tali. Ang kanilang panginoon, isang matipunong sundalong may balbas, ay dahan-dahang sumunod sa kanila, nakasandal sa mga tali na katad. Isa pang lalaki ang pumuwesto sa tabi niya, hawak ang isang sulo. Muli, sumigaw si Lazaro sa mga halimaw at sila ay nagwala, halos tumila sa halip na tumahol. Nang makita si Lazaro, sumigaw ang maydala ng sulo sa gumagalaw na dagat ng mga sulo sa labas ng kuweba, "Nahuli na natin ito! Ihanda ang inyong mga sandata! I-secure ang pasukan!" Ang mga sulo ay kumikislap sa hangin ng gabi.

Isang ikatlong sundalo ang yumuko sa loob, umuungol sa gitna ng kaguluhan, “ Ilabas ninyo rito ang mga asong umuungol na iyan !”

Pinaatras sila ng matipunong sundalo sa pamamagitan ng mga sulo habang may isa pang boses na sumigaw mula sa labanan; "Ipaalam ninyo sa aking panginoon na nakulong na natin ang Diyablo! Bilisan ninyo!" "Opo, Sarhento," sagot ng isang tao.

Idiniin ni Lazarus ang kanyang mga tainga sa mabilis na pagtakbo ng isang kabayong nagmamadaling umalis. At lahat ay tumahimik, maliban sa mga tunog ng mga sundalong gumagalaw at mga sulo na kumakaluskos. Pagkatapos, isang kabalyerong nakabaluti, hawak ang helmet at nakabunot ang espada, ang dahan-dahang pumasok sa kweba. Isang hanay ng mga crossbowmen ang sumunod sa kanya, nakahanay sa harapang pader, ang kanilang mga bala ay nakatutok kay Lazarus. Ang kabalyero ay nag- utos sa isang malupit na bulong, "Itutok ninyo ang inyong mga sandata sa Diyablo. At huwag ninyo akong barilin sa pabalik." Humarap siya kay Lazaro at dahan-dahang humakbang palabas, iwinagayway ang kanyang espada.

"Nagsasalita ka ba?"

Tumindig si Lazaro. "Tinatawag mo akong *Diyablo* tapos tatanungin mo kung nakakapagsalita ba ako ?" Sinuklay niya ang kanyang buhok patalikod, "Hindi ako ang Diyablo at, oo, kaya kong magsalita—at bumasa—at magsulat." Ibinaba ng kabalyero ang kanyang espada.

"Pinakamahalaga ba ang titulo o pangalan?"

"Squire Lazarus Gogu ng *Abbaye des Gardiens*. Daan-daan lang po ako," alok niya. "Nag-iisa ka lang ba pumupunta rito? May iba pa kayang katulad mo—may pakpak at ngipin na katulad mo?" Nanatiling tahimik si Lazaro.

"Kung gayon, si Lazaro," sabi ng kabalyero, "Sabihin mo sa akin—um—eskudero; ang mga demonyo ba ang nagdala ng matinding salot sa mga lupain?"

"Hindi ako ang Diyablo, at hindi rin ako isang diyablo. At kung papayagan mo akong dumaan, magpapasalamat ako at mabait na iiwan ang iyong kweba at mga lupain."

Itinutok niya ang kanyang espada kay Lazarus. "Kung lalapitan mo ang aking mga tauhan, o susubukan mong tumakas, patatakbuhan kita sa kinatatayuan mo." Umikot siya, at tinagubilinan ang kanyang pangkat, "Tiyakin mo ." Lumabas ang kabalyero sa kweba habang ang kanyang mga mamamana ay tinutukan si Lazarus nang may nakamamatay na layunin.

Isang maruming sundalo ang pumasok sa kweba na may nakabunot na mahabang punyal, at nagpatuloy sa sarili niyang pagbabanta, "At pagkatapos, tatadtarin ka namin hanggang sa mga pirasong hindi mas malaki kaysa sa mga tinapay." Binalaan niya si Lazaro kasabay ng pagpihit ng kaniyang talim. "Umupo ka na ngayon, taong-demonyo!" Umupo si Lazaro habang naririnig ang bulong ng isang mamamana sa isa pa, "Tingnan mo —sa laman—ang Diyablo, mismo!"

Habang papalayo ang sundalo, lumapit ang maydala ng sulo kay Lazaro, at sinabi sa kanya, "Tumahimik ka o mamamatay ka. Mas titingnan kita nang mabuti." Itinaas niya ang sulo, na nagliwanag sa buong Lazaro at ang mga lalaki ay bumulong sa pagkamangha.

"Kaya ikaw ang Diyablo, tama ba?" tanong ng tagapagdala ng sulo. "Nakita ko siyang mas mabangis—may nagliliyab na apoy mula sa kanyang mga mata, madugong mga sungay, at mahaba at matinik na buntot pa nga." Bumalik siya sa mga kasama at humagigik nang mahina dahil sa mga nawawalang ngipin at ganoon din ang naging reaksiyon nila —na may kasamang kinakabahang hagigik.

Sumigaw ang isa sa kanila, "Ibuka niya ang bibig niya! May mga ngipin siya ng aso—at kayang lamunin ang puso mo sa isang kagat lang."

"Ibuka mo ang iyong bibig." Lumapit ang maydala ng sulo at ibinuka ang kanyang bibig na gusgusin ang ngipin bilang pagpapakita. "Ahhh." Yumuko ang hanay ng mga mamamana para mas makita.

Gayunpaman, binalewala lamang sila ni Lazarus na nakakunot ang noo.

Pagkatapos ay sumigaw ang isa sa mga mamamana, "Lumayo kayo sa kanya! Maglalagay siya ng salamangka sa inyo—sasaktan niya kaming lahat!"

Nagulat, marahil sa sinabi ng mamamana, ang maydala ng sulo ay umakto na parang kinagat siya ni Lazaro, iwinawagayway ang apoy sa kanya habang tumatakbo palayo. Gumalaw ang mga sandata ng mga sundalo at, nang marahil sa mas ligtas na distansya, hinatulan niya si Lazaro; "Kami ay mga tao ng Diyos, Makapangyarihan sa lahat! Ang inyong mga kapangyarihan ay nakatali sa Kanyang harapan!" Dumura siya sa lupa. Muli, bumulong ang mga lalaki habang mabilis na hinihipo ang kanilang mga sarili sa marka ng krus. Ibinaling ni Lazaro ang kanyang tingin sa laway ng lalaking may tanglaw at hindi sila pinansin.

Kung wala ang kuweba, nagpalitan ang mga sundalo ng pagtusok sa kanilang mga ulo para matitigan siya.

Sa wakas, narinig ni Lazarus ang kalansing ng mga kuko ng kabayo na nagrerenda, kasabay ng kalansing ng mga kadena na may ritmo sa loob nito.

Isang mahinang boses ang sumigaw, "Tumabi kayo! Lumiko kayo!" Kumikislap ang mga sulo nang pumasok ang tatlong lalaki sa kweba, dala ang mga bakal na bilanggo. Dahan-dahang tumayo si Lazaro, tulad ng sa hanay ng mga pana. Pagpasok sa loob, inilapag nila ang tambak ng mga kadena sa gitna ng kweba, sa harap ni Lazaro.

Ang kabalyero, hawak pa rin ang kanyang helmet sa ilalim at braso, ay lumabas at tinagubilinan si Lazarus; "Ang mga bakal na ito ay para igapos ka. Tanggapin mo ang mga ito o kaya'y patayin ka kung saan ka nakatayo. Ipaalam mo ang iyong desisyon." Ang mga walang pasensyang sandata ay gumalaw.

Sumagot si Lazaro, "At kung tatanggapin ko, papatayin mo ako dahil kaya mo—inaangkin mo akong Diyablo, nabihag. At kung tatanggi ako, papatayin mo ako dahil tumanggi ako, inaangkin mo akong Diyablo, napatay."

Sumagot ang kabalyero, "Hindi akin ang mga utos na ito. Ang mga ito ay galing sa aking panginoon, *si Ceryce d'Alcicourt, si Comte de Languanaise*, at panginoon ng mga lupaing ito. Nais niyang makipagkita sa iyo, ngunit kung papayag ka lamang na pigilan habang nasa kanyang harapan. Bukod pa rito, iniutos niya na walang anumang pinsala ang maaaring mangyari sa hula. Habang palapit ang kabalyero at marahil ang kanyang boses ay naging mas may tono ng taimtim na pagmamakaawa, "Ang aking panginoon ay makatarungan; ang kanyang salita ay may bisa." Ipinadala niya ang mga salitang ito: Kung tutulungan mo siya sa kahit isang simpleng bagay, isa sa iyong—um—kakayahan, malaya ka nang makakaalis.

"Ano ba ang problema nito?" tanong ni Lazaro.

"Hindi sinasabi ng aking panginoon. Ngunit, nais niya kayong makausap ngayon. Maaari ba ninyong pahintulutan kaming pigilan kayo para rito?"

Ikinuwento ni Lazarus sina *Naramsin* at ang *Mahinang Lalaki kay Kristo*. At sa kanyang paggunita, si *Naramsin* ay may pananampalataya sa pangako ng Konseho ng kalayaan, habang ang *Mahinang Lalaki* ay may pananampalataya sa paniniwalang hindi niya kailanman nakikita ang kanyang sarili bilang tunay na nakatali. Sa kanyang pananaw, tila ang pananampalataya ang nagbuwis ng kanilang buhay—baka marahil, wala sa kanila ang nanatili sa kanilang pananampalataya sa liwanag ng wastong paggalang na dapat nilang gawin. Gayunpaman, natagpuan ni Lazarus ang kanyang sarili na nakatayo sa harap ng isang tambak ng mga tanikala, marahil sa isang sandali kung saan, higit pa sa pananampalataya lamang, ang maaaring magtakda ng kanyang kapalaran. At may isang dayami ng katwiran, isang tambak ng pagdududa, at isang bundok ng nagtitiwala siya, nagpakumbaba siya, sa gayon ay hinayaan ang mga sundalo na gapusin siya ng mga tanikala na bakal.

Gayunpaman, ilang oras bago nito, kahit na sa liwanag ng araw, habang natutulog si Lazaro sa sahig ng kuweba, ang balita ng pagkabihag ng Diyablo ay kumalat sa buong lupain nang kasingbilis ng isang nakasisilaw na krusada, ang kuwento nito ay lalong nagiging kamangha-mangha sa bawat pagsasalaysay nito. Ang huli sa maraming tsismis ay si *Satanas* ay natagpuan sa isang kuweba, sinisipsip ang mga puso ng mga pinatay na pari, at isang daang

may mga lalaking nabuwal bago siya nahuli—bago siya pigilan sa pagpapakawala ng isang malaking salot sa mga lupain.

Isang daluyong ng mga malaya at may kontratang mga lingkod, sundalo, pari, kababaihan at mga bata ang bumuhos sa harap ng mga pintuan ng kastilyo ni D'Alcicourt. Maraming eskriba ng papa ang dumating upang itala ang kasaysayan, para sa tumpak na pagsasalaysay nito ng mga susunod na henerasyon. At sa ilalim ng kalangitan ng mga bituin, lahat ay nagtipon; bata at matanda, mayaman at mahirap, matuwid at hindi, upang makita ang Diyablo, *Hari ng mga Demonyo*.

Tila si Satanas mismo ang haharap ngayon sa parusa para sa bawat kasamaan niya. gawa laban sa Paglikha.

[Tapusin ang Kabanata 13]

Ang akdang pampanitikan na ito ay nilikha eksklusibo sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~